

„Tyű, micsoda történet! Teljesen és tökéletesen magába szippantott az a hihetetlen világ, amit Jus Accardo teremtett.”

– Kayleigh, goordreads.com

DENAZEN-REGÉNY

UNTOUCHED

érintés nélkül

fine
selection

JUS ACCARDO

J U S A C C A R D O

UNTOUCHED

é r i n t é s n é l k ü l

DENAZEN-REGÉNY

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Mint mindig, Kevinnek.
Az én személyes csodámnak.*

1

—Ez lesz az utolsó, igaz? – Vonakodva elhúztam a kezem, és visszadugtam ujjaimat a kesztyűbe. Így már biztonságosan folytathatjuk. Az anyag biztosította, nehogy véletlenül *elhamvasszak* valakit, ahogy Dez mondta mindig.

Ő mosolygott és újra megfogta a kezemet, ujjai a csuklómra fonódtak, aztán becsúsztak a kesztyű széle alá. Bőr a bőrömön.

Semmi sem volt ehhez fogható. Dez volt az első ember – az *egyetlen* ember –, akit valaha meg tudtam érinteni.

– Az utolsó előtti, még egy jön ez után. Miért? Rohansz haza? – kérdezte, és játékosan megbökte a vállamat. Szélesen elvigyorodott. Nehéz volt ellenállni a kísértésnek, hogy levegyem a kesztyűt, és végighúzzam az ujjaim hegyét a felső ajka szélén, amikor így mosolygott rám.

Mintha én lennék az egyetlen ember a világon.

A járdán álltunk egy kicsi, kék, kétszintes ház előtt. Balra, a kocsi felhajtó szélén egy lila utcai terepjáró parkolt. A terepjáró mögött

metszett fák álltak sűrű sorban, bokrokkal vegyesen, s ezeket apró rózsaszín virágok tarkították.

Könnyű volna Dezt az árnyékba húzni. Csak néhány csók lenne, nem több. Megcsiklandozhatnám a bal füle mögött, megnevetethetném – nekem ez a legkedvesebb hang a világon –, és nézhetném, ahogy felcsillan a szeme, amikor arról beszél, hogy mi mindent tervez kettőnknek. Miután beszéltünk a lánnyal, aki itt lakik – ő Kiernan McGuire –, elmegyünk majd egy *vidámparkba*.

– Megígérted nekem az első hullámvasutamot – figyelmeztettem, s közben lehajolva gyors pusztit nyomtam az orrára. Ő lábujjhegyre állt, és az enyémhez dörzsölte az orrát. Volt valami neve is ennek – Dez mondta egyik éjjel. Valami eszkimókkal kapcsolatos, de nem emlékeztem rá, és nem is számított. Semmi sem számított, ha Dezzel lehettem.

– Minél előbb bejutunk, annál hamarabb ki is jöhetünk. Majd' elpusztulok némi adrenalinpumpáló káoszért, meg egy kis kizárólag Kale-lel töltött időért.

Ujjaimat az övéi közé fűztem és a ház felé húztam. Tetszett a *Kale-lel töltött idő* ötlete, alig vártam, hogy elkezdhessük.

– Szóval, mit is tudunk Kiernan McGuire-ről?

Fölmásztunk a lépcsőn, és Dez megnyomott egy kis aranyszínű gombot mindjárt a kilincsgomb mellett. Dallamos harangjáték hangzott fel az ajtó túloldaláról.

– Hm, tulajdonképp csak a nevét.

Ennek nem örültem.

– Ez minden? – Az egész nyarat azzal töltöttük, hogy Hatosokat kutattunk fel, különleges képességű kölyköket, arról a listáról, amit Dez unokatesója adott nekünk. Mindannyian a Denazen vállalat célpontjai, Hatosok, akiket mi egyenként figyelmeztettünk a veszélyre.

Azonkívül, hogy így folyton Dezzel lehettem, jó érzés volt valami hasznosat tenni. Azon dolgozni, hogy életeket mentsek meg, ahelyett hogy véget vetnék nekik.

– Kínos.

Dez nevetett és megtaszított a csípőjével, erre én is visszalöktem. Tanultam.

– Elkényeztetett téged a legutóbbi néhány figura.

Igaza volt. Tisztában voltam vele, hogy ezek az emberek nem jelentenek ránk veszélyt, mégis szerettem tudni, hogy mibe sétálunk bele. A listánkon az utolsó néhány név mellett minden információ megvolt a célponttól. Életkor, képesség – egyiküknek még a vérrokonai is fel voltak sorolva, és hogy ők melyik államban élnek. Erről az egyről azonban nem volt semmi.

– Igen? – Egy lány jelent meg az ajtóban. Magas volt, és egy kicsit idősebbnek tűnt Deznél, hosszú, lila haja vadul az arcába lógott. Nyilván az övé volt a behajtón álló terepjáró, illetve a hajszínehez, ezt még én is észrevettem. Deznek nem volt kocsija, de ha szerzett volna egyet, fogadok, hogy fekete-fehér lett volna. Egy kocsi passzoljon a tulajdonosához, szinte biztos voltam benne, hogy ennek így kell lennie. Vagy talán a bútoroknak. Esetleg a háziállatnak... Még mindig ott tartottam, hogy próbáltam felfogni a dolgokat. A kinti világban semmi sem volt egyszerű.

Dez a lányra mosolygott.

– A nevem Dez, ő pedig itt Kale. Kiernan McGuire-t keressük.

– Ki az a Dez meg Kale? – kérdezte a lány, és karba tette a kezét.

Én Dezre mutattam és azt mondtam:

– Épp most mondta. Dez. – Magamra mutatva hozzátettem: – Kale.

A lány pislogott néhányat, és egy pillanatig hallgatott. Amikor végre megszólalt, megváltozott a viselkedése.

– Én már megláttam a fényt. Dicsérd az Urat, halleluja, pénteken semmi hús! Meg a többi édeni lószar.

Zavartan Dezre pillantottam.

– Semmi hús pénteken? Van valami szabály, amiről még senki sem szólt nekem?

A lány már épp becsukta volna az ajtót, de Dez gyorsabb volt. Szemét forgatva az ajtórésbe ékelte az egyik cipőjét és megrázta a fejét.

– *Nem* vagyunk misszionáriusok vagy hasonlók... a képességed miatt jöttünk.

A lány összehúzta a szemét, gyanakodni kezdett.

– Képesség? Arra a szuperegrotikus képességemre gondolsz, hogy a cseresznye szárát apró kis gombóccá tudom csomózni a nyelvemmel?

– Hatosok vagyunk. Mint te. Nekünk is van adottságunk. – Talán ha egészen őszinte lennék, rájönne, hogy megbízhat bennünk. – Nemrég még a Denazen vállalat foglya voltam. Hallottál róluk?

Már attól megfeszültek az izmaim, hogy kimondtam ezt a nevet. Néhány hónappal ezelőttig a Denazen létesítményében éltem, egészen addig, amíg Dezzel nem találkoztam. Fogoly voltam. Hatalomvágyó emberek kihasználtak és manipuláltak a saját céljaikra, a saját terveik szerint.

A lány Dez felé fordult.

– Nem kéne bevennie a gyógyszereit?

Dez karba tette a kezét és végigmérte a lányt. Az *eltökélt* arcával.

– Nagyon jól tudod, hogy miről pofázunk, úgyhogy hagyd abba a süketelést! Pár percre beugrunk és a lehető legsimábban elintézzük. Ígérem.

A lány sóhajtott, az ajka barátságtalan mosolyra húzódott, de belökte az ajtót és intett, hogy mehetünk. Éppen be akartam lépni,

mikor jeges hideg futott végig a gerincemen, és meg mertem volna esküdni rá, hogy valami mozgást láttam a szemem sarkából. Egy fekete-fehér foltot. Visszafordultam az utca felé, végigpásztáztam a környéket először balra, aztán jobbra nézve. Nem volt semmi a látóteremben, kivéve néhány parkoló autót, és egy nagyon kicsi kutyát sétáltató férfit – egyikük sem volt fekete vagy fehér. Amikor becsukódott mögöttem az ajtó, megpróbáltam elfelejteni a kényelmetlen érzést.

Az érzést, hogy figyel minket valaki.

2

— Semmivel sem tudlak megkínálni benneteket, úgyhogy essünk túl rajta! – A lány leült a kanapéra, és gyanakvó szemmel nézett ránk. Tudta, hogy mi a Denazen, látszott a szemöldöke apró rándulásából, mikor megemlítettem még kint a lépcsőn. A testbeszédből több választ kaphatunk, mint a tényleges beszélgetésből, ha tudjuk, mire kell figyelni.

– Azért jöttünk, hogy figyelmeztessünk – szólalt meg Dez, miközben leült a lánnyal szemközti székre. Én a jobb oldalán álltam.

– *Té* vagy Kiernan, ugye?

– Talán – mindössze ennyit válaszolt.

Óvatosan, nehogy túl közel kerüljek hozzá, a csuklójára mutattam. Vékony ezüstláncot viselt, a közepén fényes lapocska. Egyetlen szó volt belegravírozva.

– Kiernan. Ott van a neved.

Mosoly terült szét az arcán, fölemelte a kezét és megrázta a karkötőt.

– Úgy látszik, *mégsem* igaz a mondás. Nem *minden* jóképű srác ostoba, igaz, haver?

– *Kale* – vágtam rá bosszúsan. – A nevem Kale. – Addigi életem nagy részében egy számmal jelöltek meg, de volt nevem is. Azt akartam használni.

– Mindjárt a tárgyra is térnék – mondta Dez, áthajolva a köztük lévő asztal felett. Fölemelt egy kis kerámia poháralátétet, aztán körülnézett egy másik tárgyat keresve. Egy pillanattal később már nem a széken ült, hanem a szoba túlsó sarkában állt, és felemelt egy író-tömbszerű tárgyat.

– Mi olyanok vagyunk, mint te. Mások. *Képesek vagyunk* néhány dologra.

Dez sokat gyakorolt, mindennap legalább két tárgyat átváltoztott. Egyre könnyebben ment neki, és a fájdalom mostanra már nevetőségessé enyhült – legalábbis ezt állította –, de megmaradt a néhány pillanatnyi habozás. Láttam a szemében. Félelem. A fájdalom emléke, amit éveken át érzett, ha a képességét használta. Irigyeltem az erejét. Láttam, hogy eleinte mibe került neki az átváltoztatás, erős embernek kellett lennie, aki túljutott ezen. De ő elhatározta, megedzi a testét, hogy képes legyen megbirkózni a következményekkel. Eddig úgy tűnt, működik a dolog. Előző nap *sajtrudacskává* változtatott egy rendelésnyi jalapeño rúdnak nevezett valamit. Ez volt eddig a legjobb másolása...

Miközben Kiernan meg én figyeltük, a papír szélei begömbültek és felcsavarodtak. Egy pillanattal később Dez két egyforma, kék poháralátétet tartott a kezében. Mind a kettőt odanyújtotta Kiernannek, hogy megnézhesse.

– Mi a franc! – kiáltott fel Kiernan. Lassan fölemelkedett a kanapéról, előrehajolt, és kivette a cseréppé változott papírt Dez kezéből. – Ez valami nyavalyás trükk.

Dez mosolygott.

– Megvannak az előnyei... És veled mi a helyzet?

Kiernan arca megmerevedett.

– Hogyhogy *mi a helyzet* velem?

Csak az én Kale-időmet vesztegettük. Úgy döntöttem, legjobb lesz nyíltan beszélni.

– Tudod, hogy mi a Denazen – mondtam. Ha akarnám, akár le is üthetném, anélkül persze, hogy komoly sérülést okoznék neki, és hívhatnánk valakit a mieink közül, hogy érte jöjjön, de Dez ezt biztos túlzásnak tartaná. Azt mondta, néha hiányzik belőlem a finomság. Pedig nem hiányzott belőlem, csak nem láttam értelmét. – Jönnék. Ide. Nyilván nem akarsz itt lenni, amikor megérkeznek. A hozzánk hasonlókat *használják fel* a saját céljaikra.

A lány összehúzta a szemét, de észrevettem benne a félelem szikráját.

– Felhasználnak? Mire? És nálad mi a kotta?

– Kotta? – Még mindig sok mindennel nem voltam tisztában, de az emberek nem jártak kottával, ahogy én láttam. Úgy éreztem, ezt neki is tudnia kellene. – Az nincs nálam.

Dez elnyomta a kuncogást, és rájöttem, hogy hibáztam. Ez egy szleng kifejezés volt.

– Azt kérdezi, hogy nálad mi a *lényeg*. A képességed.

De hát akkor miért nem ezt kérdezi? Vagy csak engem zavar ennyire, hogy az emberek szinte soha nem azt mondják, amire gondolnak? Van egy kifejezés arra, ha valaki lefekszik aludni, és arra is, ha eszik. Szlenggel fejezik ki, hogy el akarnak menni valahonnan, és azt is, hogy megérkeznek.

Kiernan és Dez folytatta a beszélgetést, Dez tovább győzködte Kiernant, hogy jöjjön el velünk, Kiernan pedig tovább tagadta, hogy fogalma lenne arról, amiről beszélünk. Néhány pillanatig hallgattam

őket, de aztán figyelmem az ablak felé terelődött. Ugyanaz a kényelmetlen érzés kúszott föl megint a gerincem mentén. Hirtelen úgy éreztem, nem akarok tovább maradni.

– Megértem, hogy talán nem bízol bennünk – szakítottam félbe őket, és visszafordultam a szoba felé. Tudtam, hogy Dez nem fog örülni a szavaimnak, de már nem éreztem itt jól magam. El akartam menni. – Ha valaki tudja, mi a bizalmatlanság, hát én tudom. De azt is tudom, hogy tisztában vagy velem, mi a Denazen. Őket komolyan kell venni. Gondolj a *szörnyeteg* szóra, és szorozd meg ezerrel! Elvesznek mindent, amíg nem marad semmi más, csak egy üres héj, ott, ahol valamikor a lelked volt. Ezt csinálják veled.

Dez elsápadt.

– Kale...

De én folytattam. Nem az volt a célom, hogy megijesszem a lányt, csak hogy őszinte legyek. Tudnia kellett pontosan, hogy mi vár rá, ha itt marad.

– Éheztetni fognak, verni, és a világon mindent és mindenkit felhasználnak majd, akit szeretsz, hogy manipuláljanak, és rávegyenek, hogy olyasmit tegyél, amit el sem tudsz képzelni. Többé nem vagy itt biztonságban. Fogd a családot, és hagyd el ezt a helyet!

Dez szeme tágra nyílt, de Kiernan csak figyelt. Egy pillanatig biztos voltam benne, hogy mindent elrontottam. Kiernan, a tekintetét le nem véve rólam, megkerülte az asztalt, nagy levegőt vett – és eltűnt.

Dez talpra ugrott.

– Mi a...

Egy halvány körvonal maradt – nem lehetett látni, hacsak nagyon nem kereste valaki –, és ha megmozdult, egy kicsit vibrált. Kiernan nevetett. Idegesnek hangzott, hiányzott belőle a korábbi virtus.

– Hát, igen... azt hiszem, én is olyan vagyok, mint ti.

Dez horkantott.

– És még azt mondod, hogy az én trükköm jópofa? Ez hihetetlen!
Aztamindenit! Micsoda lehetőségek...

Kiernan újra megjelent.

– Megvannak az előnyei – felelte, megismételve Dez korábbi megjegyzését.

– A láthatatlanná válás a legklasszabb adottság, amit valaha láttam... pedig hidd el, rengeteget láttam már!

– Nem vált láthatatlanná – jegyeztem meg, és a lány felé fordultam. – Ez inkább valami álcázó hatás, igaz? Nem lettél egészen észrevehetetlen. Én láttam... valamit.

Kiernan vigyorogva megfenyegetett egyik ujjával, egy lila villanás: még a körme is olyan színű volt, mint a behajtón álló terepjáró.

– Ez igen! Jár egy süti a srácnak!

Most igazán nem volt időnk enni. Egyáltalán, hol tarthatta a sütit? A zsebében? Nyilván szétmorzsálódott már.

– Most nem kérek, köszönöm.

A lány felhúzott szemöldökkel az orrát ráncolta – biztos rosszul esett neki, hogy nem fogadtam el a sütit –, és megint Dez felé fordult.

– Tulajdonképpen átlátszóvá válok. Minél gyorsabban mozgok, annál könnyebb engem észrevenni. Gyerekkoromban csak úgy tudtam megcsinálni, ha mozdulatlanul álltam. Aztán, ahogy idősebb lettem, valahogy egyre jobban tudtam kontrollálni.

Dez bólintott.

– Én is valahogy így vagyok vele. Egészen az utóbbi időkhöz totál rosszul lettem az átváltoztatástól – én így nevezem.

Csönd.

– Szóval... – Kiernan zsebre dugta a kezét. Jobb lábával toppantott néhányszor a földön. – Azt akarjátok, hogy veletek menjek. De hová?

– Van egy hely Parkview-ban, úgy kétóránnyira innen, az állam északi részében, ott biztonságban lehetsz. Az egy... *menedék* a hozánk hasonlóknak. Egy csapat Hatos, akik elhatározták, hogy megbuktatják a Denazent.

Dez most már felkeltette a lány érdeklődését.

– Egy *csapat* Hatos? Miért, hányan vannak ott?

– Sokkal többen, mint gondolnád.

Kiernan hangjába visszatért a gyanakvás.

– Na jó, ha azok az emberek – a Denazen – fel akarnak engem használni, akkor mi van veletek? *Ti* mit akartok?

Dez lépett egyet előre.

– Mi csak segíteni akarunk.

– Miért olyan nehéz ezt elhinnem? Segíteni akartok? Ennyi? És nem akartok semmit viszonzásul? Valószínűtlenül hangzik...

– Nézd, mi nem erőltetjük, rendben? Gyere most el velünk, és ha nem tetszik, segítünk, hogy találj valami másik biztonságos helyet. Legalább hagyd, hogy megpróbáljunk segíteni a családnak.

A lány habozott, aztán sóhajtott.

– Semmi család. A szüleim tavaly meghaltak autóbalesetben, és egyedüli gyerek vagyok. – Szélesre tárta a két karját. – Amit itt látok, minden az enyém.

Dezzel beszélgettünk már erről: hogy mi a megfelelő válasz, ha valaki az életéről mesél. Érdeklődést mutatni meg együttérzést, anélkül, hogy behízelgő lenne az ember. Meghallgatni, ha az emberek magukról beszélnek, mégis óvakodni attól, hogy idegeneknek magánteremtésű kérdéseket tegyünk fel. Az utolsó tanácsot az után kaptam, hogy Parkview külvárosában valami étkezdében megkérdeztem egy nőtől, hogy miért olyan mély a hangja. Dez csak később tájékoztott, hogy a nő *transzvesztita* – tulajdonképpen nem is nő. Miután

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

megtudtam, hogy ez mit jelent, beláttam, hogy teljesen igaz: bizonyos dolgokat jobb homályban hagyni.

– Szerencsétlen dolog – feleltem, és büszke voltam magamra. Dez szerint időnként hűvösnek és közönyösnek látszom. Mindenképpen meg akartam neki mutatni, hogy többre vagyok képes. Hogy normális vagyok. – Sajnálom, hogy meghaltak.

A lány csak nézett.

– Mit szólnál egy kompromisszumhoz? – vetette fel Dez mosolyogva. – Kale meg én vidámparkba készülünk itt, a városban. Mi lenne, ha eljönnél te is, lötyögnél velünk egy kicsit, és közben megismerkednénk? Válaszolunk majd minden kérdésre, és rájössz, hogy nem mi vagyunk a gaz gonoszok.

A lány arca felderült.

– Jeeper Vidám Tanyájára?

– Pontosan.

Tiltakozni akartam, hiszen az én Kale-időmet pazarolta, de még jobban szerettem volna *eltűnni*. A lány egy pillanatig gondolkozott az ajánlaton. Nem válaszolt azonnal, ezért biztos voltam benne, hogy nemleges választ fog adni.

– Nem ígérek semmit, de jól van. Pár órácska nem árthat meg.